

**ЛЕБЕДИНОЕ ПРОДОЛЖЕНИЕ
HATTYÚ FOLYTATÁS**

БЕЛОСНЕЖКА И СЕМЬ ВОЛКОВ
HÓFENÉRKE ÉS A HÉT FARKAS

1.

Я в этой птице всё нашёл,
Что человеку надо
Для счастья.

Но куда б ни шёл,
Передо мной преграда
Стоит.

Так где ж мой серый волк,
Сквозь стены чтоб пробиться,
Как в сказке, чтобы приволок
Диковинную птицу
В Европы Средней уголок,
Чтоб рядом с ней очнуться
У волка на спине?

Чтоб толк
Всевышней дистрибуции
Увидел я отдал долг
Надежде, Вере разом,
Чтоб и сосед вдруг счастлив стал,
Задет моим рассказом,
Чтоб все мы весело за стол,
Как в сказке сели ряом,
Чтоб этот лебединый бал
Не завершался бредом.

Én ebben a madárban mindent megtaláltam,
Ami egy embernek
a boldogsághoz kell.

de bárhová is lépek,
Utamat akadály
Állja el.

Hol van hát az én szürke farkasom,
Hogy, mint a mesében, a falon áttörve,
Elhozza nekem
E csodás madarat
Európa középső csücskébe,

S hogy mellette találjam magam
 A szürke farkas hátán ülve?
     Hogy felfogjam
 az égi hatalmak szándékát
 És egyszerre törlesszem az adósságom a
 Reménynek és a Hitnek,
 Hogy a szomszéd is örüljön,
 Az én történetemnek,
 Hogy mind körülüljük az asztalt,
 Mint gyermekként egykor régen,
 Hogy az új hattyúbál
 Ne váljon lázálommá.

2.

Лебедь, лебедь, лебеда,
 В воду канул, нет следа,
 На поверхности слюда.
 Как же я попал сюда?
 И плыву теперь в пруду
 Остывающем куда?
 В тине что ещё найду?
 Подморозит,
     и по льду
 Вплоть к запретному плоду
 Подойду?
 Да какой в морозе толк?
 Поневоле воет волк
 Там, где лебединый полк
 От рожденья смолк.
 Лебяжья полька
 На глазах у волка,
     Люблю и только,
     Никакого толка.

Hattyú, hattyú , laboda,
 Föld nyelte el, nincs nyoma,
 A felszínen csillám.
 Hogy is kerültem ide?
 Most kihűlő tóban úszom
 De hová?

A hínárban ugyan mit találok még?

Fagyni kezd,

S a jég hátán

A tiltott gyümölcsig

Eljutok?

De mi haszna a fagynak?

Akaratlanul is üvölt a farkas

Ott, hol a hattyúezred

Mely születésétől néma,

Hattyúpolkát jár

A farkas szeme láttára,

Szeretek, de,

Mit érek vele.

ЛЕБЕДИНОЕ ПРОДОЛЖЕНИЕ В КЁЛЬНЕ

HATTYÚ - FOLYTATÁS KÖLNBEN

1.

С кем знаться, чтоб забыть её,
 Что делать, как мне быть,
 Какое бы событие
 Могло тут пособить?
 Мотива нет избитее,
 Чем лебедь вдалеке.
 Хочу её похитить я,
 Да вот в проводнике
 Нуждаюсь,

        в переводчике,
 Ищу, кто бы помог.
 Набрали в рот наводчики
 Воды.

        Давно размок
 Язык, молчат, не выдадут.
 На то ведь и балет,
 Чтоб очуметь от вида тут,
 А слов и вовсе нет.
 Без слов же я беспомощен.
 Без речи, как без рук.
 Влюбиться бы в кого ещё,
 Чтобы сомкнулся круг
 Какой-нибудь, когда-нибудь?
 Волшебный городок,
 Хоть раз один не замкнут будь!
 Доехал бы ездок.

Kivel álljak össze, hogy elfeledjem,
 Mit csináljak, hogyan éljek,
 Milyen esemény
 Segíthet itt?
 Nincs banálisabb indíték,
 Mint távolban egy hattyú.
 El akarom rabolni,

De vezetőre,
Tolmácsra
    Van szükségem hozzá,
Keresem, hogy ki segíthetne.
De megkukultak
A közvetítők.

    Megnémult a nyelvük
Hallgatnak, nem árulják el.
Azért balett a balett,
Hogy elámulj a látványától,
Nincs rá szó.
De szavak nélkül béna vagyok.
Beszéd nélkül, mintha nem lenne karom.
Jó lenne beleszeretni másvalakibe,
Hogy bezáruljon a kör
Valamilyen, valamikor?
Elvarázsolt város
Csak egyszer ne lennél zárva!
Hogy megérkezzen hozzád a lovas.

2.

Если Джан жил-был мечтою,
Это что тогда такое?
Это ж сказка, явный миф,
И не пахнет былью:
Глаз на публику скосив,
Расправляет крылья.
Но ведь это луки лишь!
Да ведь что за руки!
Птица-феникс, что сулишь
В дикий час разлуки?
Залетишь ли ещё раз
В мир, царевна-лебедь?
Или стан твой размещён
На девятом небе,
И назад дороги нет?
Из золы, из пепла
Не воспрянешь в старый свет,
В свете звёзд ослепла?

Ha Dzsán álom volt,
 Akkor ez mi?
 Mese ez, nyilvánvaló mítosz,
 A valósághoz semmi köze:
 A publikumra sandítva,
 Szárnyát kitárja.
 De hisz ezek csak íjak!
 De micsoda kezek!
 Főnix-madár mit jövendölsz
 Az elválás vad órájában?
 Elrepülsz-e még egyszer
 A világba, hattyúkirálynő?
 Vagy szállásod immár
 A kilencedik mennyországban van,
 És nincs többé visszaút?
 S nem születesz újra
 Hamuból az óvilágban?
 A csillagfény elvakított?

3.

Один раз без тебя пошёл смотреть,
 Одетта, я твоё лебяжье озеро:
 Как-будто бы прекрасно.
     Только ведь
 Источник весь подземный подморозило,
 Не бьют ключи, не брызгают ручьи,
 За сердце не хватаются свидетели.
 Без королевы
     лебеди ничьи,
 Уже не помнят, есть она на свете ли.
 По-прежнему гладь озера блестит,
 И шея в нём лебяжья отражается,
 Как прежде. И глаза пленяет вид,
 Но некому над бедным принцем сжалиться.

Конечно есть Одетта. Да не та.
 Не та, не та, а новенькой не справиться
 С сюжетом прежним, как ни развита.
 Но, может быть, кому-то и понравится.
 Но не колдует.
     Нет, не осенит.

Когда wpłyвает в зал, не воют зрители.
И как бы ни был танец знаменит,
Мою Одетту из него похитили.

Egyszer nélküled néztem meg a balettot,
Odette, én vagyok a te hattyútavad:
Minden szépnek tűnt.
Csak épp
Befagyott a földalatti forrás,
Nem fakadnak források, nem tajtékzanak patakok,
S a tanúk nem kapnak szívükhöz.
A királynő nélkül
Gazdátlanok a hattyúk,
Már nem is emlékeznek rá, hogy a világon van-e.
Ugyanúgy fénylik a tó tükre, mint azelőtt,
És visszatükrözi a hattyúnyakat,
Mint azelőtt. És rabul ejti a szemet a kép,
De senki sem szánja meg a szegény herceget.

Van persze Odette. Csak nem az.
Nem az, nem az, s az új, bármilyen ügyes legyen is,
Nem boldogul a régi szüzsével.
Lehet, hogy valakinek tetszik is.
De nem varázsol el.
Nem nyilall belénk.
Mikor kiúszik a színre, nem üvöltenek fel a nézők.
És bármilyen híres is volt a tánc,
Az én Odettetemet, elrabolták belőle.

4.

Куда ж я гнался со всех ног,
В какие радужные дырки
Стремился шмыгнуть, и не смг
Из всеобъемлющей бутылки?
Царевны Шамаханской стан
В каком-то тридесятм свете
Давно, небось, в аренду сдан,
Держу напрасно на примете.

Я в Кёльне видел её раз,
Не то, что в Лондоне (раз десять),
В конце концов никто не спас
Меня. Кто мог бы души взвесить
При жизни, мог бы подвести
К царевне, подозвать негромко,
– Прости мне вольности, прости,
Знакомейшая незнакомка!

Кто б свил так тонко нить судьбы,
Чтоб кончилась свиданьем гонка?
Все начинания слабы,
Ведь там и рвётся нить, где тонко.

Hová el nem rohantam lélekszakadva,
Milyen szivárványos lyukakba
Igyekeztem besurranni, de nem tudtam.
Az egyetemleges börtönből?
A samahán hercegnő táborhelyét
Hetedhét országon túl
Talán már régen bérbe adták,
S én hiába gondolok rá.

Kölnben csak egyszer láttam őt,
Nem úgy Londonban (hol vagy tízszer),
Végül senki sem mentett meg
Engem. Nincs, ki a lelkeket még életében megmérje
Ki elvezetne a királynőhöz
Ki halkán odahívna
Bocsásd meg merészségem, bocsáss meg
Te ismeretlen ismerős!

Ki sodorná oly vékonyra a sorsfonalat,
Hogy találkával érjen véget a hajsza?
Minden próbálkozás erőtlen,
Hisz a fonál ott szakad, hol gyenge.

5.

Куча туч торчит на голове,
Как на горке.

И всё еду мимо я,
Мимо Кёльна, Рейна.

А в Туве,
Может быть, живёт моя любимая.

Я не знаю, проживает где.
И не удалось разведать, кто она.
В горе, в счастье, как позвать в нужде?
Может быть, к горе она прикована?
– Маргарита? Или Прометей,
Словно. И не движется поэтому?
Сколько надо высмотреть путей,
Если с ней разбросаны по свету мы
Во все стороны, куда глаза
И глядят и не глядят? Где кроется
Ненаглядная? Под образа
Загляну, авось поможет Троица.
Что за нить я пёструю тяну,
Вертится пока веретено
Мопр? И в этой сетке нитяной
Кто поделит жизнь мою со мной?

Egy csomó felhő ágaskodik fejtetőn,
Mint a hegyen.

És egyre elmegyek mellette,
Köln és Rajna mellett.

Pedig lehet, hogy Tuvában
Lakik a kedvesem.

Nem tudom, hol lakik.

És nem sikerült felderíteni, hogy ki ő.

Bánatban, örömben, hogyan fordulhatok hozzá szükségben?

Lehet, hogy hegyhez van láncolva?

– Akár Margarita? Vagy Prométheusz,

És ezért nem mozdul?

Hány utat derítsek fel,

Ha ily távol szórt bennünket szét a sors

Minden irányban, meddig a szem ellát

És nem lát el? Hol rejtőzik a szépséges?
 Benézek az ikonok alá is,
 Hátha segít a Szentháromság.
 Milyen tarka szálát húzok?
 Egyelőre pörög a párkák orsója.
 Ebben a fonalakból szőtt hálóban
 Ki osztja meg az életemet velem?

6.

Из зала до тебя не докричаться,
 И не допеться никуда, не домолиться.
 Бесспорно: ты – лебяжая царица,
 Но всё ж зачем с людьми
                                 по-свински обращаться?
 Бескрылый человек всегда хотел общаться,
 К мирам чужим, приобщиться
 И к существам иным.
                                 Как с ними обращаться,
 Никто не знает.
                                 Существо страшится
 Нас на земле любое. Птицы, звери,
 Вся живность нас обходит в равной мере,
 На слово нам никто не верит.
 И все по-своему ведь правы:
 Облавы можно ждать, отравы,
 Любой расправы.

Но почему бы раз не постараться?
 Я так стараюсь до тебя добратсья,
 Не поцарапав, не задев и не обидев!
 В завуалированном виде,
 Загримирован под неслышку-невидимку.
 Ведь даже, чтобы любоваться снимком
 Необходимы жуткие усилия.
 И всё-таки однажды я спросил её
 О чём-то, очень осторожно,
 И это было очень страшно –
 Стоять и спрашивать,
                                 а перед носом башня,
 Хотя и отвечает всем послушно,
 В глазах её – туман кромешный,

Любой вопрос, как третий лишний,
 Когда закончилось уж представленье.
 Туристы наблюдали в отдалении,
 Пролепетать как что-то я ей пробую.
 В своём уме, поверьте, ни за что бы я
 Не посчитал б её зазнобою,
 В подобную б не влип историю,
 Не лез бы в лебединую империю,
 Случайные не подбирал бы перья
 Под замкнутою задней дверью,
 Не вспомнил бы, что тоже зверь я.

A teremből hozzád nem jut el a kiáltás,
 Sem az ének, sem az ima.
 Vitathatatlanul hattyúkirálynő vagy te,
 De azért nem kell az emberekkel
 disznó mód bánni!
 A szárny nélküli ember mindig szeretett volna,
 Idegen világokkal és más lényekkel
 Kapcsolatba lépni.

Hogyan bánjunk velük,
 Senki sem tudja.
 Bármilyen lény
 Fél tőlünk, földi lényektől. Madarak, állatok,
 Minden élő egyformán elkerül minket,
 Senki nem hisz szavunknak,
 És a maguk módján igazuk van.
 Hajszára, mérgezésre, bármilyen
 Leszámolásra lehet számítani?

De legalább egyszer miért ne lehetne igyekezni?
 Én úgy igyekszem hozzád eljutni,
 Hogy ne karcoljalak meg, ne bántsalak és ne sértselek meg!
 Elfátyolozva,
 Láthatatlannak és hallhatatlannak álcázva magam.
 Hisz még ahhoz is emberfeletti erőfeszítés kell,
 Hogy a fényképben gyönyörködjek.
 Egyszer mégis megkérdeztem őt
 Valamiről, nagyon óvatosan,
 És nagyon szörnyű volt –
 Ott állni és kérdezősködni
 Orrom előtt egy torony,

Mely bár engedelmesen válaszol mindenkinek,
 A szemében sűrű köd van,
 Minden kérdés, mint a felesleges harmadik,
 Mikor véget ért az előadás.
 A turisták távolabbról figyelték,
 Hogyan próbálok neki valamit eldadogni.
 Ha eszemnél vagyok, higgyék el, semmi pénzért
 Nem tekintetem volna őt kedvesemnek,
 És nem keveredtem volna ilyen históriába,
 Nem hatoltam volna be a hattyúbirodalomba,
 Nem szedtem volna föl az elhullajtott tollakat
 A bezárt hátsó ajtó mögött,
 Nem jöttem volna rá, hogy én is állat vagyok.

7.

О, Господи, что за красotka!
 Такая попадается страсть редко.
 Да есть ли на такую птицу сетка,
 Чтобы поймать и усадить в беседку
 И побеседовать с ней?
 Вот попытка:
 Не потеряв рассудка,
 Перетерпеть всех объяснений пытку,
 Как сердца пересадку
 И без наркоза. Где душа гнездится,
 Вот там бы ей раздеться,
 Вдруг к слову так придётся.
 Вся сила воли пригодится,
 В беседе чтоб не сбиться,
 Ведь сверхестественную серенаду
 Давать ей надо,
 Как ни сильна, что и она смутилась
 Иною силою,
 чтоб в даль не уносились,
 Поранив зрительные залы.
 Чтоб и сама себя насквозь пронзала,
 Чтобы в нутро зажала
 Своё мистическое жало,
 Как птица-пеликан.
 Чтоб отражала
 Всё, что наворожила.

Но всё равно она так велика,
 Так неожиданна, осмелится ль рука
 Подняться и до перьев дотянуться,
 Под перьями до кожицы, до пуха?
 Вдруг оплеуха?
 Но нечего терять, ведь хороша
 Так неумеренно, что на дыбы душа
 Встаёт при появлении её каждом
 На сцене.

Чтоб избавиться от жажды
 Поймать необходимо её в сетке
 И водрузить в беседке.

Ó Istenem! Micsoda szépség!
 Ily szenvedély csak ritkán adódik.
 De van-e egy ilyen madárhoz háló,
 Hogy elcsípjük, a pavilonban leültessük
 És elbeszélgessünk vele?

Íme a próbálkozás:

Fejvesztés nélkül,
 Elviselni a magyarázkodás gyötrelmét,
 Szívátültetést
 Érzéstelenítés nélkül. Hol a lélek fészkel,
 Ott kellene neki levetkőzni,
 Ha úgy alakul a beszélgetés.
 Minden akaraterőre szükség van,
 Hogy a beszélgetés ne szakadjon meg,
 Hisz természetfölötti szerenád
 Kell neki adni,
 Hogy bármilyen erős is, zavarba jöjjön
 Újult erővel,

Hogy ne álljon tovább,
 Megbántva a nézőtereket.
 Hogy magát is átszúrja,
 Belsőjébe fojtsa
 Misztikus fullánkját,
 Mint a pelikán madár.

Hogy visszatükrözzön mindent,
 Mit megjövendölt.

De ő úgyis oly hatalmas,
Olyan váratlan. Bátorodik-e a kéz
Felérni hozzá és megérinteni a tollakat,
S a tollak alatt a bőrt, a pihét?
Mi van, ha pofára esel?
De veszteni való nincs, hisz oly
Határtalanul szép, hogy a lélek felágaskodik,
Mindannyiszor, mikor megjelenik
A színpadon.

Hogy szomjam csillapítsam
Hálóba kell keríteni
És a pavilonba kell vinni.

ПИСЬМО ЛЕБЕДИНОЙ ЦАРЕВНЕ

LEVÉL A HATTYÚKIRÁLYNŐNEK

Раз птица ты,
                                 так и прочесть не сможешь.
 К тому ж и шрифт не тот,
                                 и грамота – не пенье.

Но если б вдруг дотронуться до кожи,
 Была бы точка соприкосновенья.
 Воистину лишь точка.

                                Где видали,
 Чтоб из единой точки вырастали
 Мосты и дали?
 Из точки из одной земные зрители
 Не видели,
                                 чтоб строились обитатели.

Но отправная точка для сознания
 Нужна ведь. И родное мироздание,
 Допустим, из одной взорвалось точки.
 А не росло в сорочке,
 Не так, как буквы в строчке,
 Не так, как буквы в песне.
 Возьми вдруг да воскресни.

Так всё-таки ответь мне, пусть ответом
 Особенным, на наши не похожим
 (Скорей всего он не поможет
 Мне стать в глазах твоих пригожей,
 Не обращусь в орла, в комету,
 Не полечу по белу свету
 С тобою я. Но отчего бы
 Не попытаться, не попробовать?)

От птичьей отыскать утробы
 Пытаюсь некий личный ключ
 Или всеобщий певчий клич,
 Чтобы твой чуждый слух привлечь
 К себе, пусть непонятна речь,
 Будь исключением из встреч,
 Пернатым родичам пример

Подай, откликнись, чудо-дичь,
Ответь, летающий кумир:
Что ты за птица в нашем мире,
Куда уносишь завлечённых
И побеждённых на турнире
Эрота, чтобы разглядели
Здоровый дух в здоровом теле?
Куда бросаешь всех на деле,
В Кашеевы какие щели,
В непросвещённые ущелья,
Просить пощады ли, прощенья,
Кашеевны ли угощенье
Разбрызганное в зале зелье?
Сок ли рассеянной Изольды
Противоядие и яд?
Хоть исполняешь только роль ты,
Но опьяняешь всех подряд.
Тем хмелем голову вскружило
Тебе ведь тоже; ладно, в жилах
Твоих и косточках пружина
Дрожжит, как в кувшине у джина.

Что ж за напиток вместо крови
В артерии твоей течёт?
Ведь не поймать тебя на слове.
Звезду балета среди условий
Сценических лишь звездочёт
Мог невооружённым взглядом
Найти бы и достать с небес.
Кто знает, что проснётся рядом:
Керуб иль поднебесный бес.
Но это, право, только шутка,
На деле, что же ты за птица?
Чем опьяняешь нас так жутко?
И что в тебе самой гнездится?

А заодно ответь мне, чудище,
Ты сбудишься или заблудишься
Во снах и полностью забудешься?
Прощался с каждой я минутой
В твоём последнем выступленьи
Отдельно.

Знаю, нет продленья,

И не было ведь никогда.
Небось, ждут звёзд тебя скопления
Ещё до страшного суда.
Созвездье Лебеда умножит
Ещё одна звезда, быть может.
На каждом такте лебедином,
На каждой паузе и ноте
Блестела расставанья льдина
И ускользала. В темноте
Скользнул остаток твоей плоти.
А все, кто виден – всё не те.

В краю своём не обессудь
За слов чужих бесцеремонность:
Воображенья только нити.
Но в их сети трагедий суть,
Так Дионис велел:
        забудь,
Спектакля зритель, что ты – зритель,
Про разум, здравый смысл забудь,
В неистовый спускайся путь,
Из бытия чтобы добыть
Клубочек были как-нибудь,
Пока фантазия в зените.
Таков театр, уж извините.

Не плюй в колодец свысока,
Пишу тебе под облака,
И в озеро, от рыбака,
На сцене ведь тебя уж нет.
От тени ну какой ответ?
Сошла. Или сменила роль.
Чтобы не подстрелил патруль,
Необходимо знать пароль,
А раз пера нет с твоих крыл,
Так кто бы мне его открыл?

На свете, говорят, нет песен,
Ни сказок без конца, ни басен,
Чтоб в мир вместились,
        мир ведь тесен.
Но я-то с этим не согласен.
На самом деле мне же в сто раз

Важнее видеть, чем понять
 Тебя. Храни свои просторы,
 Лебяжий не роняй престиж,
 Храни в просторах свою тишь.
 Ответь мне только:
     где летишь?

Ha madár vagy,
     El sem tudod olvasni.
 Meg a betűk is mások,
     Írás, és nem ének.
 De ha megérinteném a bőröd,
 Akkor lenne egy érintkezési pont.
 Igaz, hogy csak egy pont.
     Ki látott már olyat,
 Hogy egyetlen pontból
 Hidak és távlatok nőjenek ki?
 Egyetlen pontból a földi nézők
 Nem látták, hogy
     kolostorok épülnének.
 Pedig a tudat számára szükség van
 egy kiindulási pontra. És a mi világegyetemünk, tegyük fel,
 Egy pontból robbant fel.
 És nem rendben növekedett,
 Nem úgy, mint a betűk a sorban,
 Nem úgy, mint a betűk a dalban.
 Fogja magát, és feltámad.

De akkor is válaszolj nekem, még ha sajátos,
 A mienkre nem hasonlító válasszal is
 (Valószínűleg nem segít nekem
 Megfelelőbbé válni a te szemedben,
 Nem változom sem sassá, sem üstökössé,
 De világgá repülök
 veled. Miért ne kísérelnénk meg,
 próbálnánk meg?)

A madárbelsőből
 Megkísérlek felkutatni valami személyes kulcsot
 Vagy általános madár-hívószót,
 Hogy idegen hallásod magamra irányítsam
 Még ha nem is érthető a beszéd,

Legyél Te kivételes találkozás,
 Tollas rokonaidnak példakép
 Szánj meg, válaszolj, vad csodalény,
 Válaszolj, repülő bálvány:
 Milyen madár vagy te világunkban,
 Hová röpted el
 az Érosz párbaján résztvevőket és legyőzötteket
 Hogy felismerjék az ép lelket az ép testben?
 Tényleg, hová dobsz le mindenkit,
 Kascsej miféle hasadékaiba,
 Sötét szorosokba,
 Irgalmat és bocsánatot kérve,
 Kascsej vendéglátása lenne
 A teremben szétlocsolt bájital?
 A szórakozott Izolda itala
 Ellenméreg és méreg?
 Bár csak szerepet töltesz be,
 Mégis mindenkit megrészegítesz.
 A bódulattól forog a fejem
 Neked is remeg a rugó
 az inaidban és a csontjaidban
 Remeg, mint a dzsinn korsójában.

Milyen ital folyik
 ereidben vér helyett?
 Hisz nem foghatlak szavadon.
 A balettszillagot
 színpadi körülmények között
 egyedül a csillagjós
 Tudta pusztá tekintettel
 Megtalálni, és az egekből előállítani.
 Ki tudja, ki ébred fel mellettem:
 Kerub vagy földi ördög.
 Na jó, ez csak tréfa
 De ki is vagy valójában, te madár?
 Mivel részegítesz le bennünket ilyen szörnyen,
 És mi rejlik benned magadban?

Együttel válaszolj nekem, te csodalény,
 Beteljesedsz vagy eltévedsz
 Az álmokban és teljesen elfelejtődsz?
 Minden perctől egyenként elbúcsúztam
 A legutóbbi fellépésedkor.

Tudom, nincs hosszabbítás
 És nem is volt soha.
 Talán csillaghalmazok várnak rád,
 Még az utolsó ítélet előtt.
 A Hattyú csillagkép talán
 Még egy csillaggal bővül.
 Minden hattyú-taktusban,
 Minden szünetben és hangjegyben
 Ott csillogott az elválás jégpáncélja
 És tovasiklott. A sötétben
 Odébb siklott tested maradéka,
 Mindenki más, ki látható – nem te vagy.

Ott a te országodban ne vedd rossz néven
 Az idegen szavak tapintatlanságát:
 Csak a képzelet fonalai azok.
 De hálójukban tragédiák lényege,
 Így parancsolta Dionüszosz:

Feledd el,
 Te ki az előadást nézed, hogy néző vagy,
 Feledd el a józan ész, az értelmet,
 A viharos úton indulj el,
 Hogy a létből egy gombolyagnyi történetet
 Valahogy megszerezsz,
 Amíg a fantázia a csúcsponton van.
 Ilyen a színház, bocsássanak meg.

Ne köpj bele a kútba onnan fentről,
 A felhők alá írok neked,
 Meg a tóba, a horgász nevében,
 Hisz már nem vagy a színpadon.
 Az árnyéktól milyen válasz várható?
 Lejöttél a színpadról, vagy szerepet váltottál.
 Hogy az őrző ne lőjön le,
 Tudni kell a jelszót
 Ha meg nincs nálam toll a szárnyadról
 Ki árulja el a jelszót?

Azt mondják, a földön nincsenek dalok
 Sem mesék befejezés nélkül, sem regék,
 Hogy elférjenek a világban,
 Mert kicsi a világ.
 Bár én ezzel nem értek egyet.

Mert valójában nekem százszor fontosabb látni, mint érteni
Téged. Őrizd térségeidet,
Ne csökkentsd a hattyúk presztízst,
Őrizd meg tereid hallgatását.
Csak arra válaszolj :
    Merre, hol repülsz?